

JUNCKER HA ELIMINAT LA FIGURA D'ASSESSOR CIENTÍFIC A LA CE

David Bueno
Torrens

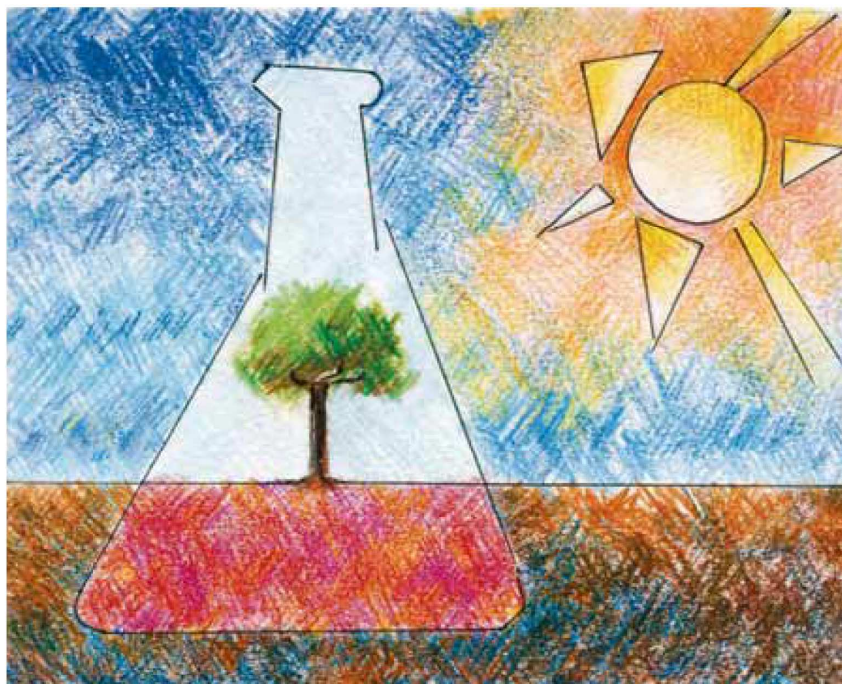
Professor i investigador de genètica de la UB i divulgador de la ciència

Ciència, per a què?

D'aquí a un parell de setmanes acomiadarem l'any, i és costum fer reculls de notícies dels darrers dotze mesos. Fixem-nos en la ciència. Des de l'1 gener fins al moment en què escric aquest article, assegut en una sala del Cold Spring Harbour Laboratory, a Nova York, on he vingut a fer una conferència sobre la meua recerca, s'han publicat més de 800.000 articles científics (dos dels quals de treballs realitzats al meu laboratori), segons la base de dades del National Institutes for Health dels EUA, una de les més complertes. De tots aquests treballs, només una minúscula fracció ha estat notícia als *media*. És lògic: només en les trobades que són molt espectaculars hi han contribuït investigadors o centres de recerca propers, o tenen una implicació directa en la nostra vida, acaben sent noticiables. Tanmateix, la ciència i les seves aplicacions amaren el nostre dia a dia, molt sovint sense que en siguem conscients.

UN ALTRE COSTUM ÉS DEDICAR els anys a aspectes socials, culturals, científics i tecnològics concrets. L'any 2014 ha estat l'any internacional de la cristal·lografia i de l'agricultura familiar, i també l'any estatal de la biotecnologia. En alguns col·lectius, la paraula biotecnologia no té massa bona reputació. En la meua tasca al laboratori n'utilitzo algunes eines concretes, i també l'explico en una assignatura als meus alumnes de la facultat. Tanmateix, tots nosaltres en gaudim cada dia: moltes proves sobre la qualitat dels aliments o de l'aigua, tan necessàries per garantir la nostra seguretat, tenen una base biotecnològica, com també molts processos d'obtenció d'aliments derivats i de fàrmacs, alguns de molt habituals. No deixa de ser una paradoxa curiosa.

PER QUÈ USE EXPLICO TOTAIXÒ? Si la nostra vida és plena d'elements científics, seria molt lògic que les decisions polítiques que hi tenen alguna cosa a veure comptessin amb assessors científics. Ja sabem que no

JOAN OLLER

sempre és així, com hem pogut comprovar amb la gestió que es va fer inicialment en el cas de l'Ebola, a Madrid. Per això va ser un motiu d'alegria quan l'any 2012 la Comissió Europea va crear la figura de l'assessor científic, que va recaure sobre Anne Glover, investigadora especialitzada en biologia molecular i cel·lular de la Universitat d'Aberdeen. Semblava, doncs, que les decisions polítiques de la UE que tinguessin alguna cosa a veure amb la ciència es podrien prendre de manera informada, que és com altrament s'haurien de prendre totes les deci-

Si la nostra vida és plena d'elements científics, seria molt lògic que les decisions polítiques que hi tenen alguna cosa a veure comptessin amb assessors científics

sions. Doncs bé, malgrat la indubtable utilitat i presència de la ciència, fa just un mes Jean-Claude Juncker, l'actual president de la UE, va decidir eliminar aquesta figura. Pocs diaris se n'han fet ressò.

SEGONS LES NOTÍCIES aparegudes en diversos *media*, especialment anglesos, que són els que més n'han parlat, el motiu ha estat un seguit de cartes que Greenpeace, aquesta ONG dedicada a l'altrament tan necessària defensa mediambiental, ha estat enviant a la Comissió Europea, queixant-se de la utilització de criteris científics per part d'Anne Glover pel que fa al seu assessorament respecte a la regulació dels organismes transgènics. Quins criteris hauria d'haver utilitzat un científic per fer un assessorament científic? La resposta de Juncker ha estat suprimir aquesta figura. Veient l'enorme presència de la ciència en el nostre dia a dia, és sens dubte una decisió amb una forta càrrega d'hipocresia, que torna a deixar moltes decisions polítiques orfes d'un mínim d'assessorament científic exigible.